

защото той стрѣва да са клататъ камените и оукротава дивите звѣри; ентѣсѣама е дѣха на чистотата, и безъ него истинната небы можѣла да надѣе.

Олинтъ не остви да мѣ оутече така лесно ипекидъ; достигна го и наче да мѣ гокори:

„Не са чѣда, апекиде, чи самъ ти досаждѣ, чи ти размѣтвамъ мысалете, чи са оудбоавашъ и са коришь надъ пространния океанъ (море) на небѣріето и на темнотата: не са чѣда за тоба; но имай малко терпѣніе. Бди и моли са, и темнотата ще са разнесе, вѣрата ще оутихне, и Богъ каквото е ходилъ нѣкога по Самарійското море, ще ходи и по оукротенните даги за да дойде да спасе дѣшата твоа. Вѣрата наша въ началото има много трѣвоже, а послѣ ни плаща стократно презъ даровете и Благотвореніята нейны; та ти досажда за малко време; но послѣ ти отплаща со съ безсмертіе.“

О! со съ такива обречаніа, рече ипекидъ сзранито, вѣдните чловѣцы въ сичките вѣкове са были препрѣлѣстены. О Божи! колко вѣха голѣмы и пѣланы съ надежда обречаніата, когато ма коведоха въ Капището Исидино!“

„Но, отговорни Олинтъ, попитай си оума иници отъ него, да ти обади може ли една вѣра, която повреждава и порѣгава доконтравіето да едѣ истинна? оны ти показѣватъ, че трѣбва да сла-